

ne môžu byť tiež stavané ako vákuové.

V poslednom čase čoraz viac sa uplatňuje dielektrické sušenie. Sušiarň je v podstate kondenzátor napájaný vysokofrekventným prúdom. Medzi doskami kondenzátora pohybuje sa vysušovaný materiál. Rýchlo sa meniace elektrické pole ohrieva materiál a je tým intenzívnejšie, čím je materiál vlhkejší. Transport vlhkosti v materiáli je okrem teplotného gradientu zaručený tiež elektroosmózou. Touto metódou možno zvlášť dobre sušiť materiál, v ktorom difúzia vlhkosti v pevnej fáze je veľmi pomalá. Využitie elektrickej energie je pomerne malé, čo treba pričítať k nevýhodám tohoto postupu.

Materiály v tenkých vrstvách /nátery, laky/ sa vysušujú účinkom infračerveného žiarenia. Teplota povrchu materiálu pri ožiarovaní infračerveným svetlom môže byť vyššia ako teplota sušiaceho plynu a nezodpovedá teplote vlhkého teplemeru. Tento fakt je príčinou veľkej rýchlosti sušenia, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje rýchlosť pri normálnom sušení. Podmienkou uspokojivého vysušenia materiálu týmto postupom je rovnomerné ožiarenie celej plochy materiálu.

L i t e r a t ú r a :

1. Kasatkin: Základní pochody a přístroje II, Praha 1952
2. Standard-Novosad-Marek: Chemické inženýrství, Praha 1950
3. Ciborowski: Inżynieria chemiczna III, Warszawa 1952
4. Bešnjakovic: Technische Thermodynamik II. Dresden 1951
5. Lurie: Sušilnoje delo, Moskva 1948
6. Degtarev: Kondicionirovanie vozducha, Moskva 1953